

Ock-Soo Park

lelkész prédikációja

Dávid, akit nem lehetett elszakítani Istentől

Az emberek világában meg lehet tenni, hogy két ember csak formálisan él együtt, nem pedig szívből, de az Úr ismeri a szívünket. Amennyiben valaki csak egy kicsit is önmagát tartja fontosnak, és önmagáért él, az nem válhat eggyé az Úrral. Aki a saját országát szeretné mindenek fölé helyezni, megsemmisíti a király országát. Aki önmagát helyezi előtérbe, a király királyságát kívánja, emiatt el kell pusztulnia.

Ha idős éveimre gondolok, nincs annál biztonságosabb, mint azokat Isten kezébe bízni. Édesapám testvérei már meghaltak. Egy nagybátyám van még, aki most Japánban él, és a húga, aki a szülővárosában egy presbiteriánus gyülekezet magas rangú diakónusaként szolgál. Ez a nagynéném egyszer azt mondta nekem:

„Te egy nagy gyülekezet lelkésze vagy, ugye? Mennyi a fizetésed? Vettél már belőle lakást magadnak? Mi lesz veled, ha megöregszel? Az én lelkészem csak egy kicsi gyülekezet lelkésze, mégis vásárolt magának lakást, a saját fizetéséből. Vásárolj te is!”

A lényeg tehát az volt, hogy idős éveimre lakást kell vásárolnom magamnak. Mivel másról szerettem volna beszélni vele, csak fél füllel figyeltem rá. De a hazavezető úton eszembe jutottak a nagynéném szavai, ezért arra gondoltam:

‘Veszek magamnak Dejeonban egy lakást, és ha megöregszem, odaköltözök és ott lakok.’

Mire idáig jutottak a gondolataim, eszembe jutott, hogy Jézus erre azt mondja nekem:

‘Úgy, Park Lelkész, idős éveidet illetően te már mindenről gondoskodtál. Akkor semmi szükség rá, hogy segítsék neked.’ – ettől egy kicsit meg is ijedtem.

Az üdvözlésemet követő 40 év alatt semmiről sem tudtam gondoskodni, amire szükségem volt, mégsem szűkölködtem soha. Az Úr mindig adott a családomnak békét, örömet, egészséget, nekem is adott egészséget, autót és lakást, amire szükségem volt. Lehet nekem

100 vagy akár 1000 millió is, ha megöregszem, de mi haszna lenne, ha Jézus nem segítene?

A nagynéném szavait hallva végül képes voltam biztos döntést hozni, idős éveimet illetően.

Abban az időben másokhoz hasonlóan én is bizonytalankodtam:

‘Vajon nem kellene felkészülnöm az öregkorra?’

De az Úr a mai napig nyilvánvalóan és szűkölködés nélkül vezetett, és egész biztos a jövőben is vezetni fog. Milyen félelmetes és bizonytalan lenne, ha eltávolodnék ennek az Úrnak a kezétől, és én magam gondoskodnék magamról, amikor megöregszem. Nem gondoskodom magamról és az öregkoromról, mert abban hiszek, hogy a szerető Úr segít engem. Mennyire hálás dolog, hogy nem önmagamért, hanem az Úr Evangéliumáért élek, és idős éveimet pedig az Úr kezébe bízom. Néhány évvel ezelőtt súlyos szívbetegségben szenvedtem, de Isten meggyógyította a szívemet. Isten mostanában is gondoskodik az egészségemről. Ha az embereket látva semmi másról nem beszélek, csak arról, hogy idős éveiket nem tudják Istenre bízni, már akkor is nagyon tudatlanoknak látszanak. Mi jelenthet annál nagyobb boldogságot, mint az, hogy Isten a kezében tartja az életemet, és felelősséget vállal idős éveimért is. Nagy ostobaságra vall, ha valaki önmaga akar a saját öregségéről gondoskodni. Mindez nem csak az időskori problémákra vonatkozik, hanem mindenféle életproblémára: családra, egészségre, gyerekekre, vállalkozásra, és minden hasonló problémára. Az ember önmagáért való gondoskodását, és Isten érte való gondoskodását nem lehet összehasonlítani egymással. Ennek ellenére nagyon sok ember saját magáért él és fáradozik, így az Úr nem tud értük munkálkodni. Ám ezt nem ismerik fel, ezért élnek oly bután, hogy nem hisznek az Úrban.

Dávid a békeidőkben nem magára gondolt, hanem Isten frigyládájára

Dávid életét olvasva, Sámuel II. könyve 7. fejezetében Dávid szívét véltem felfedezni.

„Lőn pedig, hogy mikor a király az ő palotájában üle, és az Úr mindenfelől békességet adott néki minden ellenségeitől, monda a király Nátán prófétának: Ímé lássad, és czédrusfából csinált palotában lakom, az Istennek ládája pedig a kárpitok között van.” (Sám.II.7,1-2)

Amikor Dávid gyerekkorában pásztorként juhokat legeltetett, Saul magához hívatta őt, hogy hárfázzon neki. Attól kezdve sok nyomorúságot és üldöztetést kellett elszenvednie. Miután Dávid megölte Góliátot, Saul folyton üldözte, hogy megölje őt. Emiatt nem alhatott a saját otthonában, hanem a pusztában kellett vándorolnia, menekülnie. Később Saul meghalt, és Dávid lett a király, de azután is sok szomszédos országgal kellett harcolnia. Soha nem tudott

pihenni. Végül – Sámuel II. könyve 7. fejezetéhez érve – Isten elpusztította minden ellenségét, palotába ültette őt és békességet adott neki. Dávid már rendezhetett volna lakomát a fáradt vitézeknek, eltölthetett volna egy pár boldog órát a családjával, élvezhette volna az életet. De Dávid nem így gondolkodott: 'Isten kegyelméből az országomban béke van. Rendezzünk hát lakomát! Tegyük ezt, tegyük azt!' – hanem azt mondta:

„Én cédrusfából csinált palotában lakom, az Istennek ládája pedig kárpitok között van.”

Dávid nagyon sajnálta, hogy Isten ládája alantasabb helyen van, mint a saját palotája, ezért a szívében az a gondolat támadt Isten iránt, hogy Isten templomaként egy sokkal kiválóbb palotát épít, mint a sajátja.

Nemrég Japánban egy evangélizáció alkalmával Máté Evangéliumáról prédikáltam. Jézusnak az Evangélium vége felé leírt példái között a következő szót olvashatjuk: „kiirt”. Amikor a szőlőmunkások megölték a gazda fiát, az katonákat küldött és kiirtotta őket. Amikor a király szolgákat küldött, hogy a menyegzőjébe embereket hívjanak, az emberek kigúnyolták, megverték és megölték a szolgákat. A király katonákat küldött, és kiirtotta őket. A tíz szűz példájában a buta szüzeknek azt mondta: Nem ismerlek titeket. Máté Evangéliumának vége felé tehát több ilyen történetet olvashatunk, melyekben az Úr megátkozott és elhagyott embereket. Vajon kit hagy el az Úr és kit fogad be? Valójában mindent nyilvánvalóan kijelentett, tudniillik azt, hogy milyen embert hagy el, és milyen embert fogad be, de a Sátán elhomályosította az ember szívét, ezért az ember képtelen felismerni ennek tényét. Aki nem ismerte fel ezt a tényt, és akit Isten elvet, az is olyannak tartja önmagát, mint akit Isten befogadott. Erről Jézus a Máté Evangéliumának végén nagyon nyilvánvalóan beszélt.

A király előtt csak két dolog létezik

A Jézus példáiban kinyilatkoztatott, egyszerű és nyilvánvaló tények közül az egyik az, hogy az Úr a zsidók királya. A király előtt nem létezik megalkuvás. A király előtt az ember vagy megadja magát, és követi a királyt, vagy elpusztul. E kettőn kívül más lehetőség nincs. Tehát Jézus és köztünk is csak két út van. Az egyik: megtagadom önmagam, átadom magam Jézusnak, és szívem egy lesz Jézussal, vagy elutasítom Jézust, így átkozott leszek, és elpusztulok. Noha kívülről úgy látszik, hogy az ember követi Jézust, de aki önmagát helyezi előtérbe, és a szíve mélyén a saját létének fenntartásáért munkálkodik, az nem egyesült Jézus szívével. Az emberek világában meg lehet tenni, hogy két ember csak formálisan él együtt, nem pedig

szívből, de az Úr ismeri a szívünket. Amennyiben valaki csak egy kicsit is önmagát tartja fontosnak, és önmagáért él, az nem válhat eggyé az Úrral. Aki a saját országát szeretné mindenek fölé helyezni, megsemmisíti a király országát. Aki önmagát helyezi előtérbe, a király királyságát kívánja, emiatt el kell pusztulnia.

Eszter könyvében Ahasvérus király megkérdezte Hámántól:

„Mit kell cselekedni, akinek a király tisztességet kíván?”

Akkor Hámán magában azt gondolta:

„Kinek akarna a király nagyobb tisztességet tenni, mint én nékem?”

’ Mit mondjak most? Szeretném felvenni a királyi koronát, szeretném felvenni a király ruháját, szeretném megülni a király lovát.’ Ezért így válaszolt:

„A férfiúnak, akinek a király tisztességet kíván, hozzanak királyi ruhát, amelyben a király jár, és lovat, amelyen a király szokott ülni, és amelynek fejére királyi koronát szoktak tenni.”

Ezt hallva, a király belenézett Hámán szívébe: ’ Ez a pasas a koronámra áhítozik, a ruhámat akarja viselni, és a lovamon szeretne lovagolni.’ Kis idő múlva láthatjuk, hogy Hámán meghal az akasztófán. Hámán szeretett volna királyi pozícióhoz jutni, királyi ruhát és koronát viselni. Hámán szerette volna felemeltetni magát. Nos, sikerült is, egy magas póznára, amire felakasztották. A király a látványt mindenkinek megmutatta, aki Susán várában élt. A Biblia ezen az Igén keresztül annak a képmását mutatja meg, aki önmagát akarja mindenek fölé helyezni.

Az emberek a Sátánnak köszönhetően be vannak csapva. Noha azt mondják, hogy Jézust királyként szolgálják, de ha belenézünk a szívükbe, akkor kiderül, hogy saját magukat tekintik királynak, és önmaguknak szolgálnak. Csak látszólag tisztelik Jézust. Nekik nincs hitük azt illetően, hogy meg kell tagadni önmagukat, majd Jézust királyként kell tisztelni, Neki engedelmeskedni és szolgálni.

Az, aki megbontotta az irgalmasságot, és az, aki nem bontotta meg az irgalmasságot

Isten olyan embert keres, aki képes önmagát hittel megtagadni, és Jézust királyaként szolgálni. Ha Dávid életére gondolunk, láthatjuk, hogy amikor Isten Dávidot királlyá tette, Dávid nem önmagáért, hanem Istenért élt. Ennek a Dávidnak a szívét Sámuel II. könyvében, a 7, 2 versben nyilvánvalóan láthatjuk:

„Monda a király Nátán prófétának: Ímé lássad, én czédrusfából csinált palotában lakom, az Istennek ládája pedig a kárpitok között van.”

Erre Isten válaszát a 7, 12-től olvashatjuk:

„Mikor pedig a te napjaid betelnek, és elaluszol a te atyáiddal, feltámasztom utánad a te magodat, mely ágyékodból származik, és megerősítem az ő királyságát: Az fog házat építeni az én nevemnek, és megerősítem az ő királyságának trónját mindörökké. Én leszek néki atyja, és ő léssen nekem fiam, a ki mikor gonoszul cselekszik, megfenyítem őt emberi vesszővel és emberek fiainak büntetésével; Mindazáltal irgalmasságomat nem vonom meg tőle, miképen megvonám Saultól, a kit kivágék előtted.” (Sám. II. 7, 12- 15)

Isten azt mondta Dávidnak: ‘Én másképp gondolok rád, mint Saulra.’ Noha Saul is, és Dávid is vétkezett, Isten ebben a szövegben azt mondta:

„Aki, mikor gonoszul cselekszik, megfenyítem őt emberi vesszővel és emberek fiainak büntetésével. Mindazáltal irgalmasságomat nem vonom meg tőle.”

Saul és Dávid mindketten egyaránt vétkeztek. Nos, amikor Saul vétkezett, átok és pusztulás lett a része, és Isten megvetette őt. Amikor viszont Dávid vétkezett, Isten nem vetette meg, csak megfenyítette, nem vonta meg az irgalmasságát tőle.

Mi volt a különbség?

Miben különbözött hát Saul és Dávid? Dávid Istennek szolgált, és Saul is Istennek szolgált. Ám Dávid önmagát teljesen megtagadva, csak Istennek szolgált, így Istennel eggyé vált. Saul pedig, noha Istennek szolgált, ennek ellenére saját magát állította előtérbe. Saul élete kívül volt Istenen, ezért Isten Sault elpusztította, Dávidot viszont segítette. Ugyanis ahol Saul jelen van, ott nem Isten van jelen, hanem Saul. Ahol viszont Dávid van jelen, ott Isten van jelen. Ezért Isten Dávid mellé állt, őrizte őt és a kegyelmét adta neki. Dávid és Saul mindketten emberek voltak, ezért lehetetlen volt számukra, hogy ne vétkezzenek. Saul és Dávid vétkezése között mégis nagy különbség volt. Saul a saját világát tartotta fontosnak, Isten pedig ezt a világot el akarta pusztítani. Amikor tehát Saul vétkezett, Isten alkalmat teremtett arra, hogy elpusztítsa őt. Mivel azonban Dávid énje már elpusztult, így nem volt saját élete, egy volt Istennel. Ahol Dávid jelen volt, ott Isten is jelen volt. Így amikor Dávid vétkezett – bár a vétke miatt megfenyített őt Isten – de mivel egy volt Istennel, nem vetette meg és pusztította el őt.

Együtt vagy külön

Sámuel II. könyve 11. fejezetében azt a történetet olvashatjuk, hogy Dávid Uriás feleségével vétkezett. Hogy elrejtse vétkét, megölte Uriást. Isten hozzá küldte Nátán prófétát, és megróttta őt. Dávid megbánta bűnét. Akkor Isten megfenyítette Dávidot, csapás és baj érte őt, Isten mégsem vetette meg Dávidot és nem vontta meg az irgalmasságát tőle. Isten sok nyomorúságot, nehéz csapást adott Dávid házára, de továbbra is Dáviddal maradt, Dáviddal harcolt, Dávidot védte, őrizte. Saul és Dávid egyaránt vétkezett. Nos, akkor Saul miért kapott mégis átkot, és vettetett el, Dávid pedig – noha megfenyítettett, mégsem kapott átkot, és vettetett el? Azért, mert Saul a saját világában élt, Dávid viszont nem a saját világában, hanem Isten világában élt. Noha Saul tudta, hogy Isten Dávidot választotta, mégis igyekezett önmagát felemelni. Dávid viszont egy volt Istennel, ezért továbbra is megtagadta önmagát, és Istenben bízva élt. Isten Dáviddal egy volt, Saullal viszont nem volt egy. Saul minduntalan szemben állt Istennel, ezért Istennek el kellett pusztítani őt.

Azok az emberek, akik a Sátántól megcsalódva – önmaguknak és a szívüknek szolgálva – elpusztultak

Sokan vannak azok az emberek, akik igyekeznek nem vétkezni, és hűségesen élni, de nagyon fontos, hogy azok közül, akik hűségesen szolgálnak Istennek, vannak olyanok is, akik saját magukat helyezik előtérbe, és saját magukat szolgálják hűségesen. Ám vannak olyanok is, akik önmagukat megtagadva, valóban csak Isten világát helyezik előtérbe. Nos, a Sátán szüntelenül csábít bennünket, embereket, és olyan kívánságot sugall, hogy önmagunkat előtérbe helyezve, jó emberek legyünk. Így, ha időnként alkalom adódik, még Istent is elutasítjuk, hogy magunkat előtérbe helyezhessük. Ez gyakran előfordul velünk. De az az ember, aki Isten előtt teljesen megtagadta önmagát, csak azt kívánja, hogy őrajta keresztül csak Isten világa világoljon. Az emberek nem gondolkodnak el mélyen, mert a Sátán becsapja őket. Nem lehet egymással összehasonlítani azt, amikor az ember jövőjéről Isten gondoskodik, vagy maga az ember gondoskodik. De az emberek nem hisznek Istenben, és a két lehetőség között nem húznak nyilvánvaló választóvonalat, emiatt bizonytalanságban élnek, és észrevétlenül is önmagukért élnek. A Bibliát kinyitva, alaposan el kell gondolkodnunk: 'Ki vagyok én, milyen

ember vagyok? Nem olyan vagyok, aki mocskos és gonosz, aki átkot és pusztulást érdemelne? Az ilyen szívet, mint az enyém, Isten megátkozta, ezért nekem meg kell halnom, és Jézust Krisztushoz kell tartoznom. Ha a nyulat megenné a tigris, a tigris gyomrában emésztődve, a tigris vérévé és húsvá válna. A nyúl léte teljesen eltűnne és a tigris egy részévé válna. Hasonlóképpen, amennyiben mi is teljesen eltűnnénk, és Jézus egy részévé válnánk, akkor mi sem tudnánk előtérbe helyezni magunkat, nem tudnánk magunkért élni, hanem olyan emberré lennénk, aki Jézus Krisztussal egy. Az ilyen ember bárhová megy is, Isten megőrzi és segíti őt, és Istenért él, nehéz és nyugodt helyzetben egyaránt, mint Dávid. Olykor-olykor előfordulhat, hogy vétkezik és hibát követ el, hiszen ugyanúgy ember, mint Dávid, de Isten akkor is csak megfenyíti, és nem veti el. De mi lesz az eredménye annak, ha valaki önmagát helyezi előtérbe, emeli fel, és önmagáért él, mint Saul? Noha kívülről nem látható, de mihelyt alkalmá adódik rá, azonnal önmagát kezdi előtérbe helyezni, emiatt Isten elpusztítja őt. Isten sokféle nehézséget és nyomorúságot ad nekünk, azért, hogy azok által a saját világunk haszontalanságát felismerhessük, és mi is úgy élhessünk, mint Dávid, aki Istenhez tartozott, és Istent helyezte mindenek fölé. Manapság nagyon sok ember csalódik meg a Sátántól, ezért az élete során önmagát emeli fel, és önmagáért él, így végül elpusztul. Saul Istennel nem lett egy, sőt azért hitt Istenben, hogy önmagát magasztalhasa fel. Viszont Dávid, megtagadva önmagát, csak Istent tartotta fontosnak, így Dávidot nem lehetett elszakítani Istentől. Amikor Dávid vétkezett, jóllehet Isten megfenyítette, és vesszővel megverte, hogy Istennek egy része se fertőződjön meg bűnnel, de nem vetette meg őt.

Ha Istennel egy lenne

Külsőleg manapság is egyformának látszanak az emberek, egyaránt hisznek Istenben, de ha a bensőjüket nézzük, láthatjuk, hogy vannak, akik azért hisznek Istenben, hogy önmagukat állítsák és emeljék fel, és vannak olyanok, akik nem önmagukat állítják fel, hanem Istent. Azok az emberek, akikben megsemmisült a vágy, hogy önmagukat emeljék fel, és Istent felállítva élnek, azok soha nem fognak megbukni és elpusztulni. Ugyanis ők olyan emberek, akik Istennel egyek lettek. Én azt kívánom, hogy szeretett testvéreink – a Sátán csalárdságának köszönhetően – ne legyenek olyanok, akik önmagukat igyekeznek felemelni. Ha mélyen elgondolkodnánk, rájöhetnénk, hogy olyanok vagyunk, akiknek el kell pusztulniuk. Amennyiben viszont olyan, áldásos életet élünk, melyben mi magunk elpusztulunk, helyettünk

pedig az Úr országa áll, úgy Isten megfenyítene és vesszővel verne akkor is, ha hibát követnénk el, de nem vonná meg az irgalmasságát tőlünk, hanem megőrizne és mindig megújítania bennünket. Azt kívánom, hogy minden olvasó részesüljön ebben a kegyelemben.